

og navnlig til Kungsted Station, saa antager jeg, at man kunde hjælpe sig uden at forøge Udgifterne paa den Konto.

Med Hensyn til den Tvist, der er om § 5, skal jeg sige, at denne Tvist kan naturligvis ikke andet end gjøre dem ondt, som have megen Interesse for denne Banes Anlæg, og som blive direkte berørte deraf. Jeg haaber imidlertid, da det hele Udvalg er enigt i det Væsentlige, enigt om Banens Nytte eller, kan jeg maasse næsten sige, Nødvendigheden af dette Anlæg, at det af Hensyn dertil ogsaa maatte blive enigt om § 5, om at tilvejebringe Midlerne. Som jeg tillod mig ved første Behandling at udtale, er jeg ganske enig i, at man fremtidig ikke bør anlægge Jernbaner uden at lægge en Del af Befolkningen derved over paa Fremtiden, idet nye Baner i de første Aar, maasse ikke saa faa Aar, have Banstuelighed ved at tilvejebringe en Forrentning; men naar Befolkningen bliver vant til at bruge Banen, og naar det omliggende Terrain netop paa Grund af Banens Tilstedeværelse bliver opdyrket, saa kommer Forrentningen. Derfor er det ogsaa rimeligt, at de, der følge efter dem, der anlægge Banen, faae deres Del af Byrden at bære. Altsaa, forsaavidt er jeg fuldstændig enig med det høitærede Flertal, at det er et Princip, man bør acceptere. Derimod har jeg nogen Tvivl om, at det har været heldigt at benytte denne Bane til at indføre dette Princip. Thi den almindelige Mening er jo, at Banen vil betale sig, at den kan forrente sig, og naar den kan det, vil der jo ikke lægges nogen Byrde over paa de Efterfølgende, saa klarer den sig selv. Man kan vel altsaa sige, at for Nutidens Menneſter er det hensigtsmæssigt at anbringe deres Penge i et Aktiv, som kan forrente sig. Derfor mener jeg, at man ikke har været særlig heldig ved netop at vælge dette Baneanlæg til Indførelse af et saadant Princip. Nu er Lovforslaget imidlertid forelagt af den høitærede Minister, og denne Paragraf ogsaa tiltraadt af Flertallet, saa der er vel ikke nogen Sandsynlighed for, at man vil komme bort fra § 5, saaledes som den nu staar, medmindre man kunde mødes paa Halvveien. Jeg skulde tillade mig at henstille til det ærede Udvalg, om det ikke vilde tage under Overveelse, altsaa efter Forhandling med den høitærede Minister, til 3de Behandling, om man ikke kunde blive enig om at aabne det nye Princip ved at halvere Anlægsudgiften, saaledes at der blev udstedt Obligationer eller givet Tilladelse til at udstede Obligationer til et Beløb af 2½ Mill. Kr. Dette Baneanlæg har vakt Interesse hos begge politiske Partier og har stor Stem-

ning for sig i den Del af Sjælland, hvorigjennem det skal gaa, saa det forekommer mig, at det vilde være ganske trist, om det skulde falde paa § 5, og det saameget mere, som man i Almindelighed har været af den Anskuelse, at Banen vilde blive anlagt for Statens Regning uden en Bestemmelse om at tage Pengene ved Laan. Den Omstændighed, at Tiden vel er saa kort til Rigsdagens Slutning, gjør, at jeg meget nødig vilde se Lovforslaget gaa herfra Thinget uden Enighed med Mindretallet herom, da jeg ikke tør haabe, at det fra det andet Thing vil retournere hertil med § 5, saaledes som den nu staar, og der vil næppe være Tid — i alt Fald er det at befrygte — til at lade denne Lov gjennega alle de Stadier, som bare fornødne for at komme til Forhandling i et Fællesudvalg. Selvfølgelig kan det bedste, men der foreligger jo saa overordentlig Meget, som man ønsker at se fremmet, inden Rigsdagen hæves, og jeg tror, at det vilde være heldigt, dersom man paa Forhaand kunde blive enig om en Affattelse, som kunde antages at ville gaa igjennem i det andet Thing.

Roesved: Jeg tør maasse forudsætte, at det ærede Thing erindrer, at jeg ved denne Sags 1ste Behandling gjorde en Henstilling med Hensyn til dette Baneanlægs Standsning ved Kungsted-Hørsholm. Jeg havde ganske vist ikke stort Haab om, at en saadan Henstilling skulde føre noget stort Resultat med sig. Det var jo naturligt, at den høitærede Indenrigsminister ikke kunde stille sig venligt dertil, og han udtalte endog, at han var i høi Grad forundret over, at jeg kunde komme med en saadan Henstilling. Det er jo ogsaa en Selvfølge, at de to ærede Medlemmer fra Helsingør paa ingen mulig Maade kunne samstemme med mig i dette Forslag, og der er ogsaa fra anden Side kommet Udtalelser om, at det Standpunkt, at blive staaende ved Kungsted-Hørsholm, er et Standpunkt, som man var langt udoer. Det har derfor været mig en Overræffelse, en særdeles behagelig Overræffelse, ja, jeg kan sige en personlig Tilfredsstillelse, at se, at det ærede Udvalg i sin Betænkning ikke alene har taget denne Henstilling til Følge og undertastet den en særlig Overveelse, men ogsaa i Grunden er kommet til det Resultat, at det af flere Hensyn var det Ønskeligste at blive staaende ved Banen Klampenborg-Kungsted, men at det var andre Hensyn, nemlig det noksom bekjendte Hensyn til den gjennemgaaende Trafik, der fik Udvalget til at anbefale Banens Fortsættelse til Helsingør. Jeg maa selvfølgelig meget